

terne til Musæet til et Minimum. Tager Rigsdagen denne Bestemmelse, vil det Øvrige nok komme af sig selv.

Winther: Det Foredrag, vi i dette Dieblst hørte, udmærkede sig efter min For-
mening ved en faadan Sagkundskab, at der kun
lades Lidt tilbage at sige om Sagen paa dens
nuværende Standpunkt. Jeg skal derfor ogsaa,
navnlig da jeg ikke har en faadan Indsigt i
Naturvidenskaberne som den ærede sidste Taler,
ikke indlade mig paa den Side af Sagen, som
han saa fortrinlig fremhævede, men holde mig
til dens økonomiske Side; hvornæst jeg skal
tillade mig at ytre et Par Ord om den Maade,
hvorpaa Rigsdagens Krav, gjennem en Række
af Aar, ere blevne opfyldte ved det foreliggende
Lovudkast. Der har idetmindste i 7 Aar stadig
fra Rigsdagens Side været krævet, at Regje-
ringen vilde drage Omfarg for, at alle reent
videnskabelige Instituter og Samlinger bleve
samlede til den størst mulige Eenhed, for at der
paa den Maade kunde opnaaes Besparelser i
en dobbelt Retning, nemlig en ligefrem Be-
sparelse af Udgifter og en Besparelse af aande-
lige Kræfter. I Finantsudvalgets Betænkning
over Finantsloven for 1857—58 er det udtalt,
at det vilde være i høi Grad ønskeligt, om det
store kongelige Bibliothek, Mønt- og Medaille-
samlingen og det naturhistoriske Musæum i
Stormgaden maatte blive forenede med Univer-
sitetet, ligesom ogsaa om den polytechniske Lære-
anstalt blev sat i en nøiere Forbindelse med
Univerfitetet. Saa omfattende har Rigsdagens
Krav i denne Retning været, men hvor lidet
har man nu her imødekommet dens Ønsker!
Jeg fremfører ikke dette som en Dabel mod
det nuværende Ministerium, thi det er jo na-
turligt, at det efter den korte Tid, hvori det
har været ved Magten, ikke har kunnet ud-
føre Arbejder af den Art. Jeg antager, at det
foreliggende Lovudkast er et Bærk af det af-
gaaede Ministerium, og jeg kan ogsaa tydelig
see, at det maa have sin Oprindelse fra et Mi-
nisterium af den Beskaffenhed, som det var,

hvis Økonomi gik ud paa at bruge Alt, hvad
det kunde faae skrabt sammen, til de Ting, som
det især interesserede sig for, og meest, naar
disse kunde sættes i Forbindelse med Perso-
ner, som vare det behagelige, med Mænd, som
bleve foranstaltede roste her i Thinget i en
overdreven Grad, og som dernæst paa forskjel-
lige Maader gaves personlige Tillæg, langt ud
over det, der er det Sædvanlige for Mænd i
lignende Stillinger. Vi skulde vel nu ved den her
foreslaaede Foranstaltning give yderligere Velighed
til at berige disse Anstalter og til, naar Arbeidet
derved forøgedes, at skaffe yderligere Tillæg til de
derved Ansattes Lønning; om dette endnu ikke
er fremtraadt i det nuværende Lovudkast, saa
tvivler jeg dog ikke om, at det vilde have viist
sig, dersom Foranstaltningen allerede var traadt
i Kraft. Den ærede sidste Taler har allerede
viist, hvilke umaadelige Forbringinger der gjøres
til Staten med Hensyn til det Foretagende,
som her er foreslaaet; som han bemærkede, stil-
les der i Udfigt et Tilskud af henimod 200,000
Rd. til Bygning af et Musæum, og desuden
vil Univerfitetet ogsaa have den Gaard, hvori
det naturhistoriske Musæum fortiden befinder
sig. Vilde man endda bruge denne Bygning,
indtil man kunde faae en anden, saa kunde jeg
finde nogen Rimelighed deri, men at der ogsaa
skal erhverves som Eiendom for Univerfitetet,
forekommer mig at være et Forsøg paa at til-
rive Univerfitetet saa Meget som muligt. Naar
jeg forøvrigt betragter den Maade, hvorpaa
denne Sag er bleven behandlet fra Univerfite-
tets Side, finder jeg ogsaa den Besynderlighed
derved, at der maa være en absolut Mistro til
den lovgivende Magt hos Consistorium eller de
Mænd, der fra Univerfitetets Side have ytret
sig i den, idet de endog ere gaaede saavidt, at
de ville have et Indskrivningsbeviis til Fordeel
for Univerfitetet, svarende til det Beløb, som
Staten nu aarlig auvender paa det naturhisto-
riske Musæum, for at man kunde være rigtig
sikker paa, at man ikke skulde miste det, der
saaledes paa denne Maade blev dem tilfagt.